

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Ing. K. Š.**, narozen X
bytem X
zastoupeného advokátkou Mgr. Miroslavou Hruzíkovou
sídlem Klabalská I 3678, Zlín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

za účasti: a) město Otrokovice
sídlem nám. 3. května 1340, Otrokovice
b) EG.D., a. s.
sídlem Lidická 1873/36, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2022, čj. KUZZL 48551/2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci řízení ani osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Otrokovice, odbor životního prostředí (dále též „vodoprávní úřad“) vydal dne 15. 2. 2022 městu Otrokovice [osoba zúčastněná na řízení a] stavební povolení na stavbu vodního díla – splaškové a dešťové kanalizace a vodovodních řadů v lokalitě Laziště v Otrokovících. Jedná se o technickou infrastrukturu pro 19 rodinných domů, které by zde měly být v budoucnu umístěny. Žalobce zde již rodinný dům má, přičemž jeho stávající napojení na kanalizaci a vodovod je (se souhlasem města Otrokovice) řešeno jako dočasné, do doby vybudování trvalé infrastruktury v dané lokalitě. Obdobně je řešen příjezd k žalobcovu domu. A žalobce požaduje, aby město Otrokovice napojilo na nově budovanou infrastrukturu i jeho dům.
2. Odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 26. 8. 2022.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, a to ze dvou hlavních důvodů, které uplatnil už ve stavebním řízení, ovšem nebyly vyslyšeny. V rámci stavebního záměru se počítá s vybudováním nové kanalizace a vodovodního řadu za účelem napojení nových rodinných domů. Avšak napojení stávajících rodinných domů na pozemcích p. č. XA, XB a XC nikdo neřešil. U této stávající zástavby je napojení provedeno jako dočasné do doby vybudování trvalé infrastruktury. Nyní se tato infrastruktura staví a s napojením žalobcovu domu nikdo nepočítá. Naopak je žalobce odkázán na to, že si má o připojení svého domu žádat až následně po realizaci nyní řešeného záměru. To je zdlouhavé a neefektivní. Navíc má v místě potenciálních přípojek ležet nová pozemní komunikace a bude potřeba ji v budoucnu poškodit, aby bylo možné k infrastruktuře připojit tři stávající domy namísto toho, aby to žalovaný vyřešil už teď. K tomu stavební úřad též neuvádí, proč by zrovna vlastníci zmíněných tří domů měli žádat o napojení v samostatném řízení a vynakládat své prostředky navíc. Přitom s napojením pozemků p. č. XD a XE na nové řady se v projektové dokumentaci počítá, ačkoliv jsou vlastníci těchto pozemků ve stejném právním postavení jako žalobce a jeho sousedé.
4. Dle projektové dokumentace má dojít k odstranění stávající komunikace vedoucí k žalobcovu domu. Žalobce uváděl, že odstraněním komunikace dojde k zásahu do jeho vlastnického práva k příjezdové komunikaci, čímž zároveň zpochybnil i vlastnictví této komunikace. Vlastnictví komunikace na pozemcích p. č. XF, XG a XH v k. ú. X nebylo v řízení vyjasněno. Jde-li o vlastnické právo, nemůže si o této otázce učinit úsudek sám stavební úřad. Navíc stavební úřad vycházel z neúplných, nesprávných a chybně vyložených podkladů rozhodnutí. V mezidobí se změnila poměry v území, neboť nájemní smlouva ke komunikaci zanikla.

III. Argumentace žalovaného

5. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout. Předmětem vodoprávního řízení je napojení 19 nových rodinných domů na splaškovou a dešťovou kanalizaci a na vodovodní řad. O vydání povolení k napojení stávajících rodinných domů na vodovod a kanalizaci musí jejich vlastníci požádat stavební úřad a jejich žádosti stavební úřad projedná

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

v samostatném řízení. Z technického hlediska je napojení těchto domů na novou infrastrukturu možné. Realizaci nových vodovodních a kanalizačních přípojek pod komunikací lze budovat protlakem, aby nedošlo k poškození komunikace. K otázce komunikace vedoucí k žalobcovu domu se žalovaný vyjádřil na stranách 5 až 7 napadeného rozhodnutí.

IV. Žalobcova replika

6. Žalobce namítá diskriminační postup žalovaného, neboť v řízení nešlo jen o nově budované domy. Pozemky p. č. XD a XE jsou v soukromém vlastnictví a se stavebníkem (městem Otrokovice) nemají nic společného. S jejich napojením na novou infrastrukturu se přesto počítá. Komunikace vedoucí k žalobcovu domu je v jeho vlastnictví. Jde o samostatnou stavbu, s jejíž realizací vyslovilo město Otrokovice souhlas. Tato komunikace se nikdy nestala součástí pozemku pod ní. Nájemní smlouvu měl žalobce jen k pozemku p. č. XG, který využíval pro parkování. Žalovaný se nijak nevypořádal s tím, jak bude naloženo s materiálem, z něž je původní komunikace postavena.

V. Posouzení věci krajským soudem

7. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.
8. Žaloba **není důvodná**.

Skutková zjištění

9. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu (v němž soud ověřoval skutečnosti, které byly podle žalobce sporné), a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
10. Ve vymezení věci krajský soud nastínil předmět této kauzy. Město Otrokovice požádalo o vydání stavebního povolení na výstavbu splaškové a dešťové kanalizace a vodovodních řadů v lokalitě Laziště v Otrokovicích pro 19 rodinných domů, které tu mají být v budoucnu umístěny. Z doložené projektové dokumentace vyplývá, že sedmáct domů má být vybudováno na pozemcích ve vlastnictví města Otrokovice p. č. XI, p. č. XH a p. č. XJ. Další dva domy mají být umístěny na pozemcích v soukromém vlastnictví jiných osob, a to jeden na pozemku p. č. XD a druhý na pozemku p. č. XE. Jde o nezastavěné pozemky vedené v katastru nemovitostí jako ostatní plocha.
11. Dále ze správního spisu vyplývá, že se stavba též dotkne pozemků p. č. XF, XG a XH, které sice podle katastru nemovitostí vlastní obec, ale žalobce je využívá k parkování a příjezdu ke svému domu. Podle nájemní smlouvy ze dne 10. 9. 1998 si žalobce část pozemků p. č. XF a p. č. XG (původně v nájemní smlouvě jako pozemky p. č. XK, XL a XM) od města Otrokovice pronajal za účelem vybudování panelové komunikace pro příjezd ke svému domu (a dalším stavbám). Na pozemku p. č. XH pak město Otrokovice umožnilo panu A. Ř., žalobcovu sousedovi, aby tam vybudoval cca 63metrový příjezd ke své nemovitosti s tím, že v usnesení Rady města Otrokovice č. RMO/172/04/08 jsou uvedeny podmínky této stavby. Za obdobných podmínek Rada města v usnesení č. RMO/436/09/08 souhlasila s rozšířením této cesty žalobcem, aby mohl přijet ke svému domu (nacházejícím se na pozemcích p. č. XN a XO). Souhlas byl podmíněn různými požadavky – například, že bude příjezd proveden dle schválené projektové dokumentace a je pouze na dočasnou dobu,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

přičemž následně má být pronajatá část pozemku uvedena do původního stavu. Nebo, že v případě potřeby může město Otrokovice do tohoto pozemku zasáhnout bez nároku na odškodnění škod, které tím vzniknou jmenovaným osobám. Součástí správního spisu je dohoda ze dne 29. 3. 2019, dle které se město Otrokovice dohodlo se žalobcem a Adam Řezáčem na ukončení nájmu výše uvedených pozemků. V dohodě se mimo jiné uvádí, že nájemci nemají nárok na náhradu nákladů vynaložených na zpevnění povrchu daných pozemků.

Stavební úřad nemůže zajistit připojení žalobce na nově budovaný vodovod a kanalizaci

12. Žalobce přichází k soudu s dvěma námitkami, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Za prvé, město Otrokovice se rozhodlo vybudovat novou infrastrukturu, aniž by v projektu počítalo s napojením jeho rodinného domu. A za druhé žalobci vadí, že podle projektové dokumentace má dojít k odstranění komunikace, kterou žalobce užívá pro příjezd ke svému domu, aniž by bylo vyřešeno její vlastnictví. V řízení přitom žalobce vlastnictví komunikace zpochybnil a vodoprávní úřad nebyl oprávněn si je sám posoudit.
13. Námitka, že měl investor do svého záměru zahrnout i napojení žalobcova domu, je nedůvodná. Vodoprávní úřad řešil vydání povolení ke stavbě vodního díla splaškové a dešťové kanalizace a vodovodních řadů v lokalitě Laziště v Otrokovicích. Předmět řízení vymezil stavebník žádostí o stavební povolení, v níž popsal svůj stavební záměr. A podle § 90 odst. 1 stavebního zákona posuzuje stavební úřad soulad záměru pouze (i) s požadavky stavebního zákona a prováděcích předpisů, (ii) s požadavky zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů, a (iii) s požadavky na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu (ve vztahu k možnosti a způsobu napojení stavby nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem). Žalobce ale žádá, aby vodoprávní úřad při posouzení stavebního záměru zohlednil též jeho soukromý zájem.
14. Především pro takový postup chybí opora v zákoně. Těžko si lze představit, že vodoprávní úřad bude prosazovat soukromé zájmy různých osob a nutit stavebníka, aby jim vyhověl. Předmětem stavebního řízení není spor mezi stavebníkem a žalobcem o tom, zda má být vůči žalobci vstřícný a napojit jej na infrastrukturu. V řízení jde výhradně jen o posouzení toho, zda záměr splňuje výše uvedená hlediska. Stavební úřad má sice povinnost vypořádat též občanskoprávní námitky účastníků řízení (§ 89 odst. 6 věta druhá a § 114 odst. 3 věta druhá zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu), ale to neznamená, že jim musí vždy vyhovět. Žalobce tu sice předkládá několik dílčích argumentů, ale žádný z nich nesvědčí o tom, že by jeho nárok na připojení k nově budované infrastruktuře vyplýval z jakékoliv právní normy.
15. Žalobce především poukazuje na to, že jeho připojení má být dočasné do doby zbudování nové infrastruktury. Z dosud povoleného způsobu napojení ale vůbec nevyplývá, že by měl žalobce nárok na připojení k nové infrastruktuře automaticky a bez vlastního přičinění. Jak vyplývá z vyjádření projektanta ze dne 1. 11. 2021, kapacita nových sítí umožňuje napojení žalobcova a dalších domů na novou infrastrukturu. Žalobce proto bude moci své napojení změnit z dočasného na trvalé, ovšem sám a za své peníze. Dočasné napojení v sobě neskrývá žádnou povinnost obce automaticky napojit žalobce na novou infrastrukturu za obecní prostředky. Spíše naopak, zavazuje žalobce, aby po dobudování infrastruktury tuto novou infrastrukturu využil, napojil se na ni a své dočasné připojení ukončil.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

16. Stejně tak je nedůvodná námitka, že pokud by připojení žalobcova domu provedl investor nyní, bylo by to technicky jednodušší a levnější. Ano, žalobcovy úvahy se jeví jako racionální. Ovšem jakkoliv se může žalobci zdát rozhodnutí stavebníka v této části nelogické, není to důvodem pro nepovolení stavebního záměru. Krajský soud tu musí opět odkázat na právní úpravu, která zavazuje správní orgány při posuzování stavebního záměru. S ohledem na to, že je stavebníkem město, jde do jisté míry o politické rozhodnutí při nakládání s finančními prostředky. Žalobce, jako občan města Otrokovice, může tento postup vnímat jako nevstřícný a chybný. Nestačí však pro to, aby vodoprávní úřad nutil stavebníka k úpravě záměru či snad záměr vůbec nepovolil. V řízení je totiž nesporné, že kromě těchto výtek záměr splňuje veškeré zákonné předpoklady dle stavebního zákona. Žalobce tak fakticky nepolemizuje s kvalitou napadené rozhodnutí, ale se stavebníkem – s tím, jak svůj investiční záměr pojal, a co se rozhodl uhradit ze svého a co již nikoliv.
17. Žalobce ještě namítal nerovné zacházení, když podle něj investor napojil pozemky p. č. XD a XE na novou infrastrukturu, ačkoliv nejde o městské pozemky. Tuto námitku si žalobce ponechal do soudního řízení, proto na ni žalovaný nemohl reagovat. Není však důvodná. Realizace povolené stavby skutečně sleduje zabezpečení výstavby nových devatenácti domů v dané lokalitě, z nichž dva mají být postaveny na jmenovaných pozemcích. Zatím ale nestojí. Jde jen o prázdné pozemky určené k budoucí zástavbě, kterou chce město zřejmě podpořit. Žalobce naproti tomu požaduje, aby město napojilo za své prostředky na novou infrastrukturu stávající rodinné domy. To je jiná, těžko srovnatelná situace. Navíc z projektové dokumentace vyplývá, že se stavba přímo jmenovaných pozemků p. č. XD a XE nedotýká. Mezi pozemky dotčenými stavbou nefigurují (viz výrok I a II stavebního povolení). Z koordinačního situačního výkresu č. C-03, 02/2021 a z katastrálního situačního výkresu č. C-0.2.2, 02/2021 vyplývá, že přípojky k těmto dvěma pozemkům končí před jejich hranicí, zatímco u ostatních pozemků, které jsou ve vlastnictví města Otrokovice, jsou navrženy až na tyto pozemky.
18. Nad rámec nutného krajský soud dodává, že i pokud by město jako investor k nové infrastruktuře připojilo některé pozemky v soukromém vlastnictví a jiné ne, nebyla by to způsobila námitka ve stavebním řízení. Stále jde o záměr investora a v případě, že je investorem obec, o její politické rozhodnutí. Za takové rozhodnutí by mělo město především odpovídat na politické úrovni před svými občany.

O vlastnictví příjezdové cesty nelze mít pochybnosti

19. Námitka o vlastnictví komunikace je též nedůvodná. Žalobce uvádí, že vyvolal spor o vlastnické právo ke komunikaci na pozemcích p. č. XF, XG a XH, který nebyl oprávněn řešit vodoprávní úřad. Výše zmíněné pozemky pod komunikací sice vlastní obec, ale žalobce na nich vybudoval pozemní komunikaci. Tím dle něj vznikla samostatná věc v právním slova smyslu, jejíž vlastnictví je potřeba nejprve vyřešit, protože záměr má vést k částečnému odstranění této komunikace.
20. Obecně platí, že o námitkách existence nebo rozsahu věcných práv (kam patří i právo vlastnické) si nemůže stavební úřad učinit úsudek sám (§ 114 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon). To ale pouze znamená, že stavební úřad musí nejprve umožnit účastníkům řízení, aby se s takovými námitkami obrátili na soud. Podle zvláštního senátu, zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, lze totiž občanskoprávní námitky dělit do dvou základních skupin (usnesení ze dne 28. 3. 2023, čj. Konf 10/2022-9). Do té první patří námitky, které nepřekračují působnost stavebního

úřadu a ten je povinen o nich rozhodnout takřkajíc „v první linii“. Typicky jde o odstup stavby, hluchost, prašnost či jiné budoucí imise. Do skupiny druhé patří námitky zpochybňující samotnou existenci vlastnického práva či jeho rozsah, námitky vydržení či existence věcného břemene. O těch nemůže správní orgán rozhodnout rovnou, ale musí vyzvat účastníka řízení, který námitku uplatnil, aby podal žádost o zahájení řízení před soudem, přičemž mu k tomu současně usnesením určí přiměřenou lhůtu [§ 57 odst. 1 písm. b) v kombinaci s § 39 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád]. Pokud se účastník řízení na soud obrátí, musí stavební úřad řízení až do pravomocného rozhodnutí soudu přerušit. Jestliže tak ale neučiní, pravomoc rozhodnout o námitce se vrací stavebnímu úřadu, který musí v řízení pokračovat a učinit si o uplatněné námitce úsudek sám.

21. K tomu je nutno ještě dodat, že aby námitka existence nebo rozsahu věcného práva vyvolala výše popsané následky, musí být podložena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2006, čj. 3 As 65/2005-91). Námitka v podobě ničím nedoloženého tvrzení není vůbec způsobilá vyvolat pochybnost o dosud zjištěném skutkovém stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, čj. 6 As 207/2014-36). Nevývolává tak předběžnou otázku, na jejímž řešení by záviselo rozhodnutí ve věci samé, ve smyslu § 57 odst. 1 věta první správního řádu.
22. Krajský soud tu proto vážil, zda měl stavební úřad odkázat strany na soud v občanskoprávním řízení, či nikoliv.
23. Jak soud popsal ve skutkových zjištěních, mezi stranami není sporné, že do roku 2019 využíval žalobce řešené pozemky na základě nájemní smlouvy s městem Otrokovice. V této kauze se tak žalobcova námitka zpochybňující vlastnické právo netýká dotčených pozemků. Ty jsou nepochybně ve vlastnictví města Otrokovice. Zároveň není sporné, že město žalobci umožnilo, aby si tyto pozemky zpevnil s využitím svého stavebního materiálu (k výstavbě pozemní komunikace žalobce žádné stavební povolení neměl). Dle žalobce tím na pozemcích města vznikla nová věc – pozemní komunikace, kterou může stavební záměr ohrozit. Zřejmě tím myslí účelovou komunikaci, neboť ostatní typy komunikací jsou ze zákona ve vlastnictví veřejnoprávních subjektů, nikoliv osob soukromého práva (§ 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích).
24. Takto postavená námitka není způsobilá vyvolat jakékoliv pochybnosti. Sporná otázka je totiž už dávno soudně vyřešena a nejde tak o otázku předběžnou. Povahou nyní řešené komunikace se zabýval Nejvyšší správní soud se závěrem, že se o účelovou pozemní komunikaci nejedná (srov. rozsudek ze dne 26. 5. 2016, čj. 9 As 130/2015-31, bod 33). Mohlo by tak jít nanejvýš o cestu v obecném slova smyslu, tedy o zpevnění pozemku pro dopravní účely založené na soukromém právu cesty konkrétních osob. Nad rámec nutného odůvodnění – protože o vlastnictví cesty se spor v daném případě nevedl – Nejvyšší správní soud podotkl, že *„cesta (štěrkodrt' o tloušťce 50 mm nasypaná na vrstvu makadamu o tloušťce 250 mm) není oddělitelná od pozemku, aniž by se tím znehodnotila, tudíž není věcí v právním smyslu“*. Na tom Nejvyšší správní soud setrval i v následujícím rozsudku ze dne 19. 4. 2018, čj. 9 As 64/2017-49. Krajský soud v Brně tyto závěry převzal v jiné žalobcově věci (v rozsudku ze dne 31. 5. 2023, čj. 30 A 94/2021-49, který se týkal doručování rozhodnutí o umístění stavby formou veřejné vyhlášky), kde už na jejím vyřešení záviselo samotné rozhodnutí ve věci (bod 30): *„Pokud žalobci dovozují závěr o svém účastenství podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona z vlastnictví kameniva a štěrkodrti, jimiž byla zpevněna přístupová komunikace na pozemku p. č. 2187 v k. ú. Otrokovice, pak je tento závěr žalobců nesprávný. ... Daný závěr musí být minimálně žalobci a) znám, neboť*

k němu dospěl ve věci žalobce a) již Nejvyšší správní soud v bodě [19] rozsudku ze dne 26. 5. 2016, č. j. 9 As 130/2015-31. Krajský soud nevidí důvod, proč by v nyní souzené věci měla být daná otázka posouzena odlišně.“

25. Správní soudy tedy již pravomocně rozhodly otázku, kterou se žalobce snaží (znovu) učinit spornou. Přitom žalobce nepřednesl žádné konkrétní námitky, kterými by povahu cesty a dřívější závěry soudů ohledně jejího vlastnictví zpochybnil. Nenabídl ani žádné nové důkazy, které by v předchozích řízeních správní soudy nezvážily. Jen namítal, že k dotčeným pozemkům mu skončil nájemní vztah. To však může těžko ovlivnit veřejnoprávní kategorii či stavebně technickou povahu dané dopravní cesty. Žalobce tudíž vůbec nezaložil pochybnosti svědčící o tom, že by snad vytvořil samostatnou věc, jejíž vlastnictví by bylo nutno vyřešit před samotným rozhodnutím ve věci. Pokud žalobce nezpochybnil skutkový stav ani již provedené právní posouzení věci, nemůže se domáhat přerušení stavebního řízení a odkazu na civilní soud.
26. Jen pro úplnost krajský soud podotýká, že s ohledem na způsob zpevnění pozemku by cesta na pozemku města Otrokovice nemohla být považována za samostatnou věc ve smyslu občanského zákoníku dokonce ani tehdy, kdyby šlo o účelovou komunikaci, jak tvrdí žalobce. K tomu by musela mít vybudována na řádném základu a od vnějšího světa by musela být jasně oddělena (např. pomocí obrubníků). To daná cesta evidentně nesplňuje. Jde o pouhé provizorní zpevnění pozemku dvěma vrstvami materiálu za účelem dočasného dopravního napojení žalobcova rodinného domu. Takové ztvárnění povrchu pozemku bude vždy jeho součástí.
27. Stručně k tomu lze na vysvětlenou uvést, že otázkou, kdy bude účelová komunikace samostatnou věcí, se v minulosti zabýval Nejvyšší soud i Nejvyšší správní soud. V nedávném rozsudku ze dne 17. 9. 2019, sp. zn. 22 Cdo 4096/2017 konkrétně Nejvyšší soud uvedl, že je potřeba posuzovat povahu komunikace vždy individuálně dle jejího stavebně technického provedení (obdobně viz dřívější usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2017, sp. zn. 22 Cdo 4051/2015). Je-li účelová komunikace stavbou, či nikoliv, to závisí na jejím stavebním provedení. Tedy, zda byly dotčené pozemky jen zpevněny či ztvárněny, anebo zda jde například o výstavbu asfaltové vozovky dobře odlišitelné od samotného pozemku. Tato argumentace zazněla už v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2009, čj. 5 As 62/2008-59, podle kterého je stavební provedení klíčové pro posouzení, zda je dopravní stavba samostatnou věcí. Tento názor doposud platí a Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 15. 10. 2020, čj. 9 As 145/2020-56, a ze dne 3. 12. 2020, čj. 10 As 193/2020-59, kde velmi podrobně popsal vývoj judikatury své a judikatury Nejvyššího soudu k této otázce, uvádí, že je nutné posuzovat každou účelovou komunikaci individuálně a hodnotit ji z výše popsaných stavebně technických hledisek.
28. Žalobce pak ještě namítal, že vodoprávní úřad nevyřešil otázku, co bude se stavebním materiálem, který využil k budování komunikace. Ani taková námitka ovšem nemohla vést k přerušení stavebního řízení. Dle správního spisu měl žalobce pozemky v nájmu a mohl je zpevnit. Využil k tomu svůj materiál, přičemž se ale dopředu vzdal nároku souvisejícího s případným budoucím zbouráním této cesty (tento závazek potvrdil i při ukončení nájmu). Nezdá se tedy, že by tu byla jakákoliv soukromoprávní překážka, která by bránila městu Otrokovice cestu jednoduše odstranit a s materiálem naložit po libosti. Pokud je žalobce přesto přesvědčen, že mu nějaká kompenzace za použitý materiál náleží, bude se muset se svým nárokem obrátit na soudy v občanskoprávním řízení. Rozhodně ale nejde o otázku, která by měla jakkoliv zdržovat vodoprávní řízení a bránit

vydání stavebního povolení na zcela jinou stavbu (vodní dílo). Ani zde žalobce proti skutečností vyplývajícím z podkladů rozhodnutí nepostavil žádnou smysluplnou argumentaci, natož aby nabídl důkazy svědčící o jeho náhledu na věc. Nevyvolal tedy ani v tomto případě potřebu řešit předběžnou otázku ve smyslu § 57 odst. 1 věta první správního řádu.

29. Soud na závěr shrnuje, že žalobu jako nedůvodnou zamítl. Podle krajského soudu nelze stavebníka nutit k úpravě stavebního záměru, aby tím „pomohl“ soukromé osobě. Žalobci nikdo nebrání v tom, aby se na nově budovanou infrastrukturu napojil, ale bude tak muset učinit vlastní aktivitou. Spor o vlastnictví komunikace pak nemohl vést k přerušení řízení a odkazu účastníků na soud, neboť jde o věc již soudně vyřešenou a žalobce nepřišel s žádnou argumentací, jež by přijaté řešení jakkoliv zpochybnila.

VI. Náklady řízení

30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).
31. O nákladech osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení žádná povinnost osobám zúčastněným na řízení uložena nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. 8. 2023

Mgr. Milan Procházka, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.